

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **M. Š.,**
bytem XXX

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7

za účasti osoby na řízení zúčastněné: Kancelář prezidenta republiky
Hrad I. nádvoří č. p. 1, Praha 1 - Hradčany

řízení o žalobě proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 13. 7. 2017, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného vedoucím Kanceláře prezidenta republiky (dále též „původní žalovaný“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky (dále jen „Kancelář“ či „povinný subjekt“) ze dne 16. 6. 2017, č. j. X. Tímto rozhodnutím byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace – zaslání kopie dopisu, ve kterém se prezident Donald Trump omlouvá prezidentovi Miloši Zemanovi za posunutí termínu schůzky (dále též „informace“ či „dopis“). Žalobce navrhl, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost poskytnout požadovanou informaci.
2. V podané žalobě nejprve žalobce konstatoval, že v napadeném rozhodnutí bylo odvolání zamítnuto s poukazem na ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též jen „informační zákon“), tedy z důvodu, že se nejedná o informaci vzniklou za použití veřejných prostředků, přičemž územní působnost informačního zákona je omezena na území České republiky a pojmem „veřejné prostředky“ se rozumí prostředky tzv. veřejných rozpočtů zřizovaných a využívaných na území České republiky, nikoliv i na území Spojených států amerických.
3. Žalobce namítá, že na daný případ nelze použít výjimku z obecné informační povinnosti popsanou v § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. Dané ustanovení obsahuje tři podmínky pro odmítnutí poskytnutí informace, z nichž ani jedna není splněna.
4. První podmínka - využití veřejných prostředků - není splněna proto, že dopis prezidenta USA vznikl nepochybně z veřejných prostředků, přičemž informační zákon nestanoví, zda se jedná o veřejné prostředky ČR nebo jiného státu. Při zvážení opačného výkladu je nadto třeba vzít do úvahy závěr nálezu Ústavního soudu I. ÚS 3930/14, dle něžž *„Při interpretaci zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba zvolit ústavně konformní výklad. Je-li tedy k dispozici více výkladů, je třeba volit takový, který je příznivější pro realizaci práva na informace.“*
5. Druhá podmínka - absence zákonem uložené povinnosti předat informaci - rovněž není splněna. Žalobce pro názornost uvádí příklad, že pokud by Kancelář organizovala návštěvu prezidenta v určitém kraji, a odmítala by poskytnout dokumenty, kterými se tato návštěva sjednává, potom i zde by bylo možné (pomocí formalistického výkladu) tvrdit, že prezident nemá zákonem danou povinnost navštěvovat kraje a tudíž i takový dopis, jímž se např. řeší nalezení termínu návštěvy, lze považovat za informaci předanou osobou, již takovou povinnost zákon neukládá. Žalobce dodává, že informace, které si navzájem poskytují státní orgány jednoho anebo i různých států, nelze považovat za takové, které jsou poskytnuty bez zákonné povinnosti. Veřejná moc je obecně oprávněna konat pouze na základě zákonného zmocnění.
6. Rovněž třetí podmínka - absence souhlasu - není podle žalobce splněna. Žalobce situaci porovnává se skutkovým stavem, který řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 As 59/2014-41. V případě žalobcem požadované informace - dopisu představitele jiného státu zaslánému představiteli České republiky - se jedná o činnost ve výsostně veřejné sféře státních orgánů, kde na obou stranách - platí v zásadě zcela stejné principy publicity a veškeré informace státních orgánů jsou primárně podřízeny informační povinnosti. Předávající strana podle žalobce musela být srozuměna, že dopis předává státnímu orgánu, který stejně jako v USA podléhá informační povinnosti. Z uvedeného lze podle žalobce

dovodit konkludentně poskytnutý souhlas ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona.

7. V závěru žalobce namítá, že nebyl splněn ani test proporcionality, když Kancelář opomenula judikaturu Ústavního soudu, že tam, kde by veřejný zájem na zpřístupnění určité informace zcela zjevně přesahoval potřebu její ochrany, je nutno informaci poskytnout, byť formální zákonný důvod pro její nevydání by byl splněn.
8. V písemném vyjádření k žalobě Kancelář jako povinný subjekt žalobcova tvrzení zcela odmítá. Není sporné, že požadovaný dopis neměl být vytvořen prezidentem České republiky či Kanceláří. Původní žalovaný již v napadeném rozhodnutí uvedl, že působnost informačního zákona je omezena na území České republiky, tedy pojmem veřejné prostředky jsou bezesporu míněny veřejně prostředky České republiky, nikoliv prostředky Spojených států amerických. Z hmotněprávní působnosti právních norem České republiky (tedy i informačního zákona) Kancelář upozorňuje zejména na působnost prostorovou, která ohraničuje podle zásady teritoriality působnost právního předpisu místně, a též osobní, kdy podle zásady teritoriality může stát vykonávat svoji působnost nad všemi osobami, které se nacházejí na jeho území. Právní předpisy jednoho státu (platné a účinné na území České republiky) tak nemohou zavazovat prezidenta Spojených států amerických. Lze shrnout, že prezident Spojených států amerických zcela jistě nežádal o poskytnutí veřejných prostředků na zhotovení dopisu Českou republiku a vzhledem k osobní působnosti právních norem mu ani povinnost poskytnout informaci nebyla ukládána. Co se týče udělení souhlasu k poskytnutí informace, Kancelář se neztotožňuje se žalobcem, že by prezident Spojených států amerických takový souhlas udělil, a to ani konkludentně. Vzorový příklad, který žalobce použil, se totiž týkal veřejných zakázek, nikoliv korespondence prezidentů dvou států, žalobcem citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu tak není na daný případ přílehavá.
9. V replice žalobce doplnil, že z vyjádření žalovaného vyplývá, že informační zákon lze vykládat různými způsoby a je tak třeba upřednostnit zájem veřejnosti na zveřejnění informace. Veřejný zájem spočívá v tom, že se zde jedná o mezinárodní vztah zásadního významu pro Českou republiku. Dne 12. 2. 2018 pak žalobce dodal, že v odpovědi na jinou žádost o informace Kancelář uvedla, že v roce 2017 neobdržela žádný dopis od amerického prezidenta, z tohoto důvodu se domnívá, že Úřad prezidenta České republiky účelově klamal veřejnost.
10. Úřad pro ochranu osobních údajů (dále též jen „žalovaný“) na výzvu soudu zaslal písemné vyjádření, v němž zpochybňuje svou pasivní legitimaci. K žalobě se nemůže kvalifikovaně materiálně vyjádřit, neboť řízení nevedl.
11. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť obě strany s takovým projednáním výslovně souhlasily. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

14. Podle ust. § 2 odst. 1 informačního zákona *Povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*
15. Podle ust. § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona *Povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, jíž takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.*
16. Podle ust. 15 odst. 1 informačního zákona *Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
17. Podle ust. § 20 odst. 5 informačního zákona ve znění účinném do 23. 4. 2019 *Nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.*
18. Podle ust. § 20 odst. 5 informačního zákona ve znění účinném od 24. 4. 2019 *Nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů.*
19. Podle ust. čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů *Do 1. ledna 2020 se postupuje podle § 16, 16a, 16b a § 20 tohoto zákona ve znění dosavadních předpisů.*
20. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů se Městský soud v Praze zabýval nejprve námitkou žalovaného spočívající v tvrzení, že není v dané věci pasivně legitimován.
21. Žalobce označil za žalovanou stranu vedoucího Kanceláře prezidenta republiky, který rozhodl o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, jehož příslušnost k rozhodnutí byla založena § 20 odst. 5 informačního zákona, ve znění účinném do 23. 4. 2019. S účinností od 24. 4. 2019 pak bylo toto ustanovení informačního zákona změněno zákonem č. 111/2019 Sb. Podle čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb. *do 1. ledna 2020 se postupuje podle § 16, 16a, 16b a § 20 tohoto zákona ve znění dosavadních předpisů.* Z uvedeného vyplývá, že po 1. 1. 2020 přešla působnost k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí informace z osoby stojící v čele povinného subjektu, u nějž nelze nadřízený orgán určit dle § 178 správního řádu, na Úřad pro ochranu osobních údajů. Vyslovený názor vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 30. 10. 2020, č. j. 4 As 155/2020-42 uvedl: „V případě Kanceláře prezidenta republiky se právě jedná o povinnou osobu, u níž určení nadřízeného orgánu dle § 178 správního řádu není možné, jak se uvádí např. v rozsudku NSS ze dne 11. 4. 2011, č. j. 2 Ans 8/2010 – 68 [...] Nejvyšší správní soud dodává, že obdobně jako procesní nástupnictví (srov. § 107 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále též „o. s. ř.“), také přechod pasivní legitimace ex lege je právní skutečností mající bezprostřední vliv na podmínky řízení, za nichž soud může rozhodnout ve věci samé (§ 103 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Jestliže poté, co v průběhu řízení přešla působnost odvolacího orgánu z (vedoucího) Kanceláře prezidenta republiky na Úřad pro ochranu osobních údajů, avšak městský soud k této skutečnosti nepřihlédl a chybně řízení o žalobě dokončil s Kanceláří prezidenta republiky (původním účastníkem) na straně žalovaného, již zároveň v napadeném rozsudku označil jako žalovanou a napadený rozsudek jí doručil, pak zatížil řízení vadou spočívající v absenci pasivní legitimace účastníka řízení znamenající nezákonnost

vydaného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]“ Pasivní legitimace Úřadu pro ochranu osobních údajů je tak v dané věci bezesporu dána.

22. *Původní žalovaný, respektive povinný subjekt dle ust. § 2 odst. 1 informačního zákona – Kancelář prezidenta republiky – je však i nadále osobou zainteresovanou na výsledku dosavadního řízení před soudem a stále vystupuje v roli povinného subjektu, kterému může být v tomto řízení uložena povinnost poskytnout požadované informace. Za takové situace by bylo porušením zásady spravedlivého procesu, aby takové osobě nebyl dán prostor účastnit se řízení a vyjádřit se ve věci. Z tohoto důvodu bude v následujícím řízení Kancelář vystupovat jako osoba zúčastněná na řízení. Uvedené je ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2020, č. j. 5 As 293/2018-51: „Nejvyšší správní soud ve shora označené věci dospěl k závěru, že na místo původního žalovaného do řízení vstoupil Úřad pro ochranu osobních údajů. Společnost České dráhy, a.s. byla účastníkem původního řízení před městským soudem v pozici žalovaného, jedná se o stěžovatele ve smyslu § 105 odst. 1 s. ř. s. a současně je nadále v postavení povinného subjektu podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, což se – pokud jde o samotnou existenci této povinnosti – dotýká jejich základních práv a svobod [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16 (N 101/85 SbNU 679), bod 42, s odkazem na stanovisko pléna ze dne 9. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS-st. 9/99 (ST 9/16 SbNU 372)] v takové míře, že se povinné osoby soukromého práva dostávají do pozice osoby oprávněné podat ústavní stížnost. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že – vedle procesních práv – v úvahu přichází především základní právo takové právnické či fyzické osoby na informační sebeurčení (čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 As 288/2020 – 40, „[z] pohledu ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces povinného subjektu si nelze představit situaci, kdy by správní soud takovému subjektu – právnické či fyzické osobě – uložil povinnost poskytnout informace, aniž by byl tento subjekt účasten na řízení a mohl se k věci vyjádřit“. Nejvyšší správní soud proto ve věci sp. zn. 3 As 288/2020 dospěl k závěru, že původní žalovaný jako povinný subjekt bude v dalším řízení před krajským, resp. městským soudem osobou zúčastněnou na řízení. Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval rovněž ve svých rozsudcích ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020 – 40, a ze dne 26. 11. 2020, č. j. 10 As 217/2020 – 74.“*
23. *V obecné rovině k otázce poskytování informací široké veřejnosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 As 281/2020-42: „Informační zákon vychází z pravidla, že informace se (až na výjimky) poskytují. Projevem výše uvedeného „nastavení“ (výchozího pravidla chování) je i skutečnost, že omezení či podmiňování poskytování informací (ony výjimky) podléhají restriktivnímu výkladu a musí být řádně odůvodněné (důkazní břemeno leží na povinných subjektech)“. Ústavní rámec pro stanovení a použití těchto výjimek při poskytování informací lze nalézt v článku 17 Listiny základních práv a svobod. Blíže se k němu vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 20. 2. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (tento nálezy si sice týká poskytování informací o platech státních zaměstnanců, avšak základní východiska tohoto nálezu jsou aplikovatelná i zde): „Podle čl. 17 odst. 5 Listiny mají státní orgány a orgány územní samosprávy „přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti“, přičemž podmínky a podrobnosti stanoví zákon. Pokud by informační povinnost uvedených orgánů odpovídala subjektivnímu právu podle čl. 17 odst. 2 Listiny (tj. právu požadovat jakoukoliv informaci), musela by být zákonná úprava týkající se práva na informace konstruována tak, že by stanovila ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny, které informace nesmí být poskytovány, zatímco všechny ostatní informace by poskytovány být měly přímo na základě čl. 17 odst. 2 Listiny. Tak tomu ale není. Zákonná úprava, zejména právě*

zákon č. 106/1999 Sb., stanoví primárně, které informace se poskytují. Teprve v druhém kroku jsou stanoveny výjimky z pravidel, tj. je řečeno, které informace se neposkytují. Z toho plyne, že InfZ je primárně provedením informační povinnosti podle čl. 17 odst. 5 Listiny, nikoliv nástrojem k realizaci práva podle čl. 17 odst. 2 Listiny.“ Lze tak uzavřít, že informace se zásadně poskytují, pokud nejsou stanoveny konkrétní výjimky, a v takovém případě musí být povinným subjektem použití takové výjimky řádně odůvodněno.

24. V posuzovaném případě jak v prvostupňovém, tak v napadeném rozhodnutí je uvedena zákonná výjimka, podle které správní orgány informaci neposkytly. Je třeba uvést, že odůvodnění těchto rozhodnutí jsou značně stručná, je z nich však jednoznačně vyjádřeno, z jakého důvodu byla žádost o informaci odmítnuta. Soudu tak zbývá posoudit, zda správními orgány aplikovaná výjimka dopadá na daný případ, jinými slovy, zda odmítnutí poskytnutí informace bylo v souladu se zákonem či nikoliv.
25. Smyslem informačního zákona je kontrola výkonu státní moci veřejností, přičemž právo na informace je svojí povahou především právem politickým. Nejedná se tak o právo jednotlivce žádat informace pro svoji individuální potřebu, nýbrž (ačkoliv ne bezvýjimečně) za účelem konkrétního veřejného zájmu. V rozsudku ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 A 63/2020-18 tuto povahu práva na informace Nejvyšší správní soud potvrdil, když uvedl: *„Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, podle nějž je právo na informace především právem politickým.“*
26. Žalobce v podané žádosti ani v následném odvolání neuvedl, za jakým účelem poskytnutí informace žádá. Zájem veřejnosti na zveřejnění předmětné informace žalobce zmínil až ve své první replice k vyjádření Kanceláře, v níž uvedl, že se v dané věci jedná o mezinárodní vztah zásadního významu pro Českou republiku a následně odkázal na rozporuplná a lživá vyjádření prezidenta České republiky a jeho spolupracovníků. Z uvedeného vyjádření, jež bylo podáno až po skončení správního řízení, však nelze podle soudu dovodit, jaký je zájem veřejnosti na znalosti obsahu omluvného dopisu zaslaného prezidentem Spojených států amerických. Samotná absence veřejného zájmu však nemůže být důvodem pro odmítnutí poskytnutí požadované informace, když nadto žádost o informace byla odmítnuta z jiného důvodu, který se opírá o výše citovanou zákonnou výjimku z povinnosti povinného subjektu poskytnout konkrétní informaci. Soud se proto zabýval naplněním podmínek této výjimky.
27. Podle ust. § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona *Povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků (1. podmínka), která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá (2. podmínka), pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí (3. podmínka).* Na základě tohoto ustanovení povinný subjekt informaci neposkytne, pokud je naplněna byť jediná z těchto podmínek. Pokud tedy informace vznikla bez použití veřejných prostředků, nebo byla předána osobou, již povinnost informaci poskytnout zákon neukládá, nebo tato osoba nevyslovila s poskytnutím informace souhlas, povinný subjekt informaci neposkytne. Jazykový výklad slova „neposkytne“ nasvědčuje absenci správního uvážení povinného subjektu. Jinými slovy je-li naplněna alespoň jedna z těchto podmínek, povinný subjekt nemá jinou možnost, než žádost neposkytnout, byť by byl jinak ochoten žádosti vyhovět.
28. V posuzovaném případě Městský soud v Praze dospěl k závěru, že jsou naplněny všechny tři podmínky pro odmítnutí poskytnutí požadované informace.

29. Ohledně první podmínky, tedy podmínky vzniku informace bez použití veřejných prostředků, se soud neztotožňuje se žalobcem, že posuzované ustanovení míří na veškeré veřejné prostředky, tedy veřejné prostředky všech států. Dopis, jehož zveřejnění se žalobce domáhá, vznikl mimo území České republiky, která se na jeho vzniku žádným způsobem finančně nepodílela. Předmětný dopis, zaslaný americkým prezidentem Donaldem Trumpem českému prezidentovi Miloši Zemanovi (ať už tento dopis existuje či nikoliv) byl nepochybně sepsán administrativou amerického prezidenta, tedy za veřejné prostředky Spojených států amerických. Městský soud se naopak ztotožňuje s Kanceláří, že si jen stěží lze představit, že na vyhotovení dopisu byly vynaloženy veřejné prostředky České republiky. Místní působnost právních norem je v České republice omezena na území tohoto státu, případně na exterritoriální místa, jakými jsou například zastupitelské úřady. Předpokládá-li tedy informační zákon, že informace musí vzniknout za použití veřejných prostředků, nelze posuzované ustanovení racionálně vyložit jinak, že se jedná o veřejné prostředky státu, na jehož území tato právní norma působí, tedy veřejné prostředky České republiky. Jak osoba zúčastněná na řízení správně poznamenala, tato místní působnost plyne i z preambulí právních norem, a to platí i u informačního zákona: „*Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky.*“ Nelze tak přisvědčit žalobci, že veřejnými prostředky jsou v informačním zákoně myšleny veřejné prostředky všech států světa. Již splněním této podmínky byl povinný subjekt vázán, a také z tohoto důvodu požadovanou informaci poskytnout odmítl.
30. Pro názornost soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 448/2017-35, kde byla předmětem sporu žádost o informace o vítězné nabídce ve veřejném výběrovém řízení a v němž se soud taktéž zabýval použitím ust. § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. V této věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že danou výjimku nelze použít, jelikož se v daném případě jednalo „*[...] vždy o hospodaření s veřejnými prostředky ze strany povinného subjektu (§ 2 odst. 1 informačního zákona) a o poskytnutí informací o veřejném výběrovém řízení.*“ Jak již Městský soud v Praze uvedl výše, v případě žádosti žalobce se nejednalo o hospodaření s veřejnými prostředky ze strany povinného subjektu, jelikož povinný subjekt – Kancelář prezidenta republiky žádné veřejné prostředky na vyhotovení předmětného dopisu nevynaložil. K charakteru povinného subjektu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 informačního zákona se soud vyjadřuje níže. Byť jen z důvodu naplnění jedné ze zákonných podmínek je třeba žalobu zamítnout, Městský soud v Praze považuje za vhodné se alespoň stručně vyjádřit i ke splnění dvou zbývajících podmínek.
31. Stran další podmínky pro odmítnutí poskytnutí požadované informace, tj. předání informace osobou, jíž takovou povinnost zákon neukládá, soud konstatuje, že i tato je naplněna. Právní normy totiž mimo prostorové působnosti disponují i působností osobní, která určuje, nad kterými osobami může Česká republika vykonávat svoji působnost. Osobní působnost norem je ovládána principem teritoriality, který spočívá v tom, že stát může vykonávat svoji působnost nad všemi osobami, které se nacházejí na jeho území. Námitka žalobce, že na straně Spojených států amerických jistě existuje zákonné zmocnění a povinnost realizovat zahraniční politiku a přitom komunikovat, je irelevantní. Jinými slovy i v případě, že by byl dle zákonů Spojených států amerických prezident povinen obsah zmíněného dopisu zveřejnit, nelze tuto povinnost směřovat s povinností, kterou vyžaduje český informační zákon. Podobně jako u místní působnosti, ani zde spojení „*jž takovouto povinnost zákon neukládá*“ nelze vykládat způsobem, že jsou tímto myšleny zákony všech zemí, se kterými má Česká republika zahraniční styky. V posuzovaném

ustanovení pojem zákon je třeba vyložit jako právní předpis České republiky se silou zákona či vyšší. Právě z hlediska zásady teritoriality nelze vztahovat osobní působnost informačního či jiného zákona České republiky na hlavu (či běžného občana, nenachází-li se na území České republiky) jiného státu. Byla-li povinnému subjektu – Kanceláři předána informace prezidentem Spojených států amerických či jeho administrativou, adresovaná prezidentu ČR, jedná se ve smyslu ust. § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona o osobu, již nebyla (českým) zákonem uložena povinnost tuto informaci poskytnout.

32. Ke třetí podmínce pro odmítnutí poskytnutí požadované informace lze již jen stručně poznamenat, že analogie, kterou naznačuje žalobce v žalobě je zcela nepřiléhavá k projednávanému případu. V žalobcem uváděném příkladu se jednalo o podávání nabídek při zadávání veřejných zakázek, kde je nadto kladen velký důraz na transparentnost celého procesu. V dané věci se jedná o korespondenci dvou hlav států, přičemž nelze přisvědčit žalobci, že zasláním dopisu tento „vstoupil do veřejného prostoru“, tudíž že předávající strana musela být srozuměna, že tento dopis bude podléhat informační povinnosti. I za předpokladu, že by tomu tak skutečně bylo, nelze bez dalšího dovodit konkludentní souhlas se zveřejněním dané informace.
33. Na závěr soud konstatuje, že není na místě zabývat se zde principem proporcionality, neboť se zde nejedná o kolizi dvou protichůdných základních práv, a to z důvodu, že poskytnutí informace bylo odmítnuto z důvodu naplnění zákonné výjimky, která poskytnutí takové informace vůbec neumožňuje. Nedochozí zde tak ke konfliktu práva na informace a např. práva na ochranu soukromí.
34. Z důvodu naplnění podmínek pro neposkytnutí informace dle ust. § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
35. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
36. Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost v řízení neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. července 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu